

forud, vil denne Dagsorden ikke fremkalde nogen Forandring i Regjeringen (Afskybelse) — ja, der er dem, som gjerne ville have en saadan. Dog, det erkjendes, at man ikke ved Dagsordenen fremkalder en saadan Forandring; men man tror det nødvendigt at udtale sin konstitutionelle Omhu for den kongelige Ansvarlighed og at indregistrere denne sin Omhu i en høitidelig Form. Nu er der vel blandt Dagsordenens Forvarere adskillige Medlemmer, der ere nye i de politiske Kampe, og fra hvis Fortid Intet kan ansøres imod den Anskuelse, de nu bære til Skue; men der er Andre, som ere graaned under de politiske Kampe, og som selv i en lang Række af Aar ikke paa nogen Maade have taget det nøie med at føre Hans Majestet personlig ind i den politiske Kamp (Modsigelse); ikke den nuværende Monark, men hans Forgænger, og det skete ikke en enkelt Gang nu og da, men systematisk gjennem en lang Række af Stridigheder, som i høt Grad lagde Beslag paa alle de politiske Videnslaver, som kunne vækkes i et Folk. Naar der er blevet slaget under denne Debat over det Ubillige i, at et „Mloyalitetens“ Skjær kastes over paa en Opposition, saa maa jeg erindre disse graaned Medlemmer om, i hvilken Grad under de tidligere Kampe Mloyalitetens Skjær netop ved og af dem er søgt kastet hen over den Opposition, der sandelig i ingen Henseende var rettet mod Kongen og Kongemagten, men mod Afgjørelsen af vigtige Spørgsmaal, store Forfatningsspørgsmaal for vort Land, der ikke kunde udsættes fra i Dag til imorgen, fra i Aar til næste Aar, men krævede deres Løsning i selve Diebliffet. Da førte disse Medlemmer i stor Abstrækning Talen til det menige Folk, som om det var en Strid, der fra Oppositionens Side førtes mod Kongens personlige Villie. Med disse Medlemmer er der foregaaet et stort og vigtigt Fremskridt, naar de nu ere komne til at beskæftige sig med saa fine, konstitutionelle Gjensande som dette, ikke, hvorvidt en kongelig Gaand-skrivelse tør existere, ikke, hvorvidt den tør komme offentlig frem, men hvorvidt den tør offentliggjøres af Ministeriet; thi det er jo den sidste fine — jeg kan næsten sige — overdestillerede Form, hvori den ærede Ordfører for Forespørgerne har stillet Sagen. Jeg forstaaer ikke, hvorledes den kraftige folkelige Appetit kan føle sig mættet ved den overordentlig lufstige og særdeles vel parfu-merede, men dog meget lidt substantielle Drik, som det ærede Medlem har tilberedt. Dersom Spørgsmaalet skal stilles saa fint, at det alene kommer til at angaa, hvorvidt Ministeriet har været berettiget til i Ministerialtidenden at offentliggjøre den kongelige Gaandskrivelse, saa bliver det saa sublimt, at jeg meget tvivler om, at den almindelige funde Sands vil kunne føle sig tilfredsstillt ved denne Løsning, selv om den er istand til at forstaa den. Det ærede Medlem er idag traadt i Skygge — igaar førte han jo væ-

sentlig Ordet — for Ordførerne for det Parti, der i denne Sag blive — ikke hans Menings-fæller, thi det ere de ikke — men Deltagere i at stemme for den Dagsorden, han har foreslaaet. Det ærede Medlem kan dog ikke vente, at hans Udtalelser skulde ved det, der er ansørt idag, være suundne saaledes bort fra vor Erindring, at vi ikke maatte have faaet en vis Opfordring, jeg kan gjerne sige en vis Pligt, til at se noget nærmere paa, hvad han har ytret, og i hvilket Forhold det staaer til tidligere Udtalelser af ham, for der-ved at faae Nøglen til det, som for os er en Gaade og en ganske betydningsfuld Gaade, nemlig hvorledes det Parti, som hidtil har udgjort Flertallet her i Salen, og som endnu for ganske kort Tid siden regnede ham til sine Modstandere, sine bestemte Modstandere, nu have faaet ham til Allieret, til Forbundsfælle, om end, som sagt, ikke til Meningsfælle. Da vi i Oktober Maaned for-handlede om Finantslovens Regtelse, erklærede det ærede Medlem, at det var dette Flertal, som nu havde forkyndt Kampen, dette Flertal, som havde reist Krigen; det var derfor paa det, at han kastede Ansvaaret for denne Krig. Efter at Adressen var bleven vedtagen i December Maaned, har det ærede Medlem derimod overfor sine Vælgere udtalt den Paastand, at det var Høire her i Salen, som nu erklærede Krigen paa Liv og Død. Vi ulykkelige Medlemmer af Høire have nu ikke gjort Andet end ikke at stemme for den Adresse, som det ærede Medlem havde støttet, og det synes dog ikke i og for sig at kunne være nogen Krigsærklæring paa Liv og Død; forsaavidt man regner Ministeriet for at høre med til Høire, saa forelaa der dengang, da denne Udtalelse faldt, ikke nogen-somhelst Ytring hverken fra den uansvarlige Konge eller den ansvarlige Regjering eller Ministerne, der i mindste Maade kunde opfattes som en Krig paa Liv og Død. Jeg tror, det ærede Medlem er noget tilbøieligt til saaledes at betragte enhver fra hans Mening afvigende Anskuelse som en, der nødvendigvis stiller sig i Kamp med den paa Liv og Død; han har en vis Tilbøielighed til at gaa til Yberligheder i dette og i mange andre af de konstitutionelle Spørgsmaal, han leilighedsvis berører, og det, som for mig er den største Fare ved det ærede Medlems Optraeden, som ogsaa ved den Optraeden, som Flertallet i mange Retninger gjør sig skyldig i, er — til-lad mig at sige det — at man gjør det saa saare vanskeligt for Andre at bevare den Sindets Lige-vægt, som ikke ved Udskielser i een Retning lader sig drive over til Udskielser i den modsatte. Har jeg nogenstunde sølt dette, var det ved nogle Ord, som nylig faldt fra min ærede Nabo til-venstre (Frederiksen). Han gav mig en saadan Anledning, idet han dreves — ganske vist kun i Antydningernes Form; i Formodningernes Skit-telse — ved den Yberlighed, de Herrer gjøre sig skyldige i paa deres Side, til en modsat Yberlig-